

Arrest

nr. 246 013 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 10 januari 2019 elk een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 juli 2020 voor elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U, [D.D.B.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 03 juni 1994 in Buenaventura (Colombia), en hebt daar ook altijd gewoond totdat u Colombia hebt verlaten.

Eind 2002 kreeg [R.A.M.], de partner van uw oudste halfzus aan moederszijde [J.M.B.] [...], net als uw oudere halfbroers aan vaderszijde problemen met de “Autodefensas Unidas de Colombia” (AUC), een paramilitaire groepering die onder dwang rekruteerde in uw regio. Deze problemen escaleerden tot op het punt dat [R.A.M.] samen met enkele van zijn vrienden onder vuur werd genomen door paramilitairen in april 2003. Ricardo ontvluchtte na deze gebeurtenis Colombia. Hij reisde naar Costa Rica, waar hij asiel aanvraagde, en werd erkend als vluchteling. Uw halfzus [J.M.B.] bleef in Colombia. De paramilitairen vielen haar familie nog verschillende keren lastig, en [J.] zelf werd slachtoffer van seksueel geweld.

Op 10 juni 2004 werd uw halfbroer aan vaderszijde [D.W.D.L.] door paramilitairen vermoord. [J.] dook vervolgens onder bij een vriendin.

Op 22 februari 2005 werd ook uw ander halfbroer aan vaderszijde, [J.D.V.], door een kogel getroffen. Hij overleefde deze aanslag. Rond dezelfde tijd verliet [J.] Colombia en reisde naar haar partner in Costa Rica. Ook zij deed een asielaanvraag en werd erkend als vluchteling in dat land.

Nog datzelfde jaar, op 21 oktober 2005, ging zij echter aangifte doen van een poging tot moord. Zij was per toeval op het strand een leider van de paramilitairen tegengekomen, die op haar geschoten had. Zij en Ricardo besloten Costa Rica te verlaten omdat het er niet langer veilig was, en omdat de legale procedures daartoe te lang zouden duren, reisden ze met vervalste paspoorten naar Frankrijk, en van daaruit naar België, in december 2005. Op 15 mei 2006 werden ze tegengehouden door een politiecontrole in België en vervolgens dienden ze een asielaanvraag in.

In augustus 2009 wordt [H.S.M.], de halfbroer van [R.A.M.], op de drempel van zijn voordeur doodgeschoten door paramilitairen. Diens vader, [A.S.] [...], verhuisde daarna met de schoonmoeder van Johana naar Cali.

Op 18 november 2009 werden aan [J.M.B.] en [R.A.M.] de vluchtelingenstatus toegekend in België.

In 2012 verliet uw oudere zus [L.T.D.B.] [...] Colombia omdat ook zij slachtoffer was geworden van seksueel geweld. Zij reisde via Nederland naar België, waar zij op 11 september 2012 een asielaanvraag indiende. Omwille van haar psychologische problemen kon ze noch door de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) gehoord worden. Op 06 december 2012 werd haar de vluchtelingenstatus toegekend.

Nadat u zelf het middelbaar hebt afgerond, verrichtte u tussen juli 2015 en juli 2016 gedurende een jaar dienstplicht bij een legereenheid in Buenaventura. Nadat u was afgezwaaid vond u werk als veiligheidsagent in de haven, voor het bedrijf ATLAS.

Medio 2018 werd uw broer [K.D.B.] [...], die na het voltooiën van het middelbaar was begonnen aan de sportschool, met een wapen op zijn hoofd geslagen en bewusteloos achtergelaten in het voetbalstadion. Ook deze gebeurtenis had te maken met gedwongen rekrutering.

Op 13 november 2018 kwamen de paramilitairen naar jullie woning en namen uzelf, uw broer [K.] en jullie neef [J.C.H.B.] mee. Jullie werden samen met 50 andere slachtoffers opgesloten. In de ochtend van 14 november 2018 werden jullie bij naam geroepen en kregen de keuze: ofwel hun geld aannemen en voor hen werken, ofwel de dood. De eerste weigeraars werden voor jullie ogen aan stukken gehakt, waaronder jullie neef [J.C.H.B.]. Dit gebeurde evenwel niet onopgemerkt, en toen de politie toegesnel kwam ontstond er een vuurgevecht tussen de paramilitairen en de ordediensten. In de chaos die uitbrak wisten u en uw broer [K.] te ontkomen. Jullie vluchtten naar Cali, waar jullie onderdoken terwijl jullie zussen vanuit België de nodige stappen zetten om jullie vertrek te regelen. Op 05 december 2018 verlieten jullie Colombia, samen met [A.S.] (de stiefvader van de partner van jullie oudste halfzus) die omwille van problemen die los staan van de uwe is gevlucht uit Colombia. Op 06 december 2018 kwamen jullie de Schengenzone binnen via Spanje, en reisden dan door naar België. In België hebt u op 10 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u door de paramilitairen te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw broer [K.], 8 foto's van lijken en wapens, een mail van uw advocaat dd. 10 mei 2019 met in bijlage een psychologisch attest over uw broer, een kopie van de vluchtelingenkaart van uw halfzus, een brief van een legerofficier uit Buenaventura dd. 13 mei 2019, een kopie van een brief over uw statuut als ontheemde met daarbij een klacht door uw vader bij de politie uit 2006, uw militaire kaart, een mail van uw advocaat dd. 17 mei 2019 met in bijlage een medisch attest van uw broer [K.] en een bewijs van doktersbezoek van uzelf, en een brief van uw advocaat dd. 12 februari 2020, met daarin jullie schriftelijke verklaringen, alsook die van uw zus en [A.S.], medische documenten betreffende uzelf, uw broer en [A.S.], een kopie van een klacht voor ontvoering van uw neef, en documenten betreffende de moord op de zoon van [A.S.].

Na jullie vertrek uit Colombia heeft uw vader op 15 november 2019 klacht ingediend tegen onbekenden die uw neef [E.P.M.] hebben ontvoerd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Daar waar u aanvankelijk bij DVZ verklaarde dat er geen enkel element of omstandigheid was die uw deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden kunnen bemoeilijken, verwees uw advocaat voor het eerst naar psychische kwetsbaarheid in zijn mail van 10 mei 2019. Aangezien u geen medische documenten hebt neergelegd en bent ingegaan op de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud op 16 mei 2019, werd u duidelijk gemaakt dat u zelf het tempo kon bepalen, dat er verschillende pauzes zouden worden ingelast tussendoor en dat u op elk ogenblik kon aangeven dat u het persoonlijk onderhoud wilde onderbreken. Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. Tijdens een pauze in het persoonlijk onderhoud voelde u zich emotioneel niet langer in staat om het interview verder te zetten. Uiteindelijk bent u gezien door een medewerker van het CGVS die de opleiding EHBO heeft gevolgd. Uiteindelijk volgde de aanbeveling dat u zich naar het ziekenhuis zou begeven omdat u onwel was. Er is derhalve een ambulance opgeroepen. Uw persoonlijk onderhoud kon derhalve niet voltooid worden. In een medisch attest dat werd bijgevoegd in de brief van uw advocaat dd. 12 februari 2020 wordt bevestigd dat u niet in staat bent op gehoord te worden. In uw geval werd u na het onvoltooid gebleven persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans geboden om uw verklaringen schriftelijk te doen, bijgestaan door uw familiaal netwerk en uw raadsman, en alle overtuigingsstukken waarover u beschikt over te maken aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet echter worden besloten dat u doorheen uw mondelinge en schriftelijke verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft het door u neergelegde attest van psychiater Dr. Charles BURQUEL dient te worden opgemerkt dat deze verwijst naar psychische klachten die zouden voortvloeien uit uw opsluiting en de mensonterende misbruiken die u toen hebt gezien. De behandelende arts kan zich hiervoor slechts baseren op uw verklaringen, waardoor deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland,

2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u doorheen uw procedure, zoals bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 1; CGVS, p.2) en die nogmaals werd benadrukt in de aangetekende brief van 13 januari 2020 (verkeerdelijk gedateerd op 13 januari 2019), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen, de door u voorgelegde stukken en informatie voorradig in het administratieve dossier duidelijk dat u heeft tekortgeschoten in uw medewerkingsplicht.

Zo beklemtoont het CGVS dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van de kernelementen van uw relaas, zoals enige bevestiging dat uw broer in het verleden reeds ernstige hoofdonden werden toegebracht omdat hij weigerde zich te laten rekruteren; het bestaan van een neef van u genaamd [J.C.H.B.], dat die woonde op dezelfde plaats als u, alsook het overlijden of verdwijnen van deze persoon op 14 november 2018 en dat dit te wijten zou zijn aan kwaad opzet (CGVS, p.8,11,12). U houdt het wat betreft uw neef op een verwijzing naar de foto's die u hebt neergelegd (CGVS, p.11). Aan foto's uit private bron kan echter weinig bewijswaarde worden toegekend aangezien deze geen enkele garantie bieden over hetgeen erop afgebeeld staan, het tijdstip en de omstandigheden waaronder deze foto's tot stand kwamen. U kan zelf overigens ook niet duiden hoe jullie in het bezit zijn gekomen van deze afbeeldingen: uw zus heeft ze aan u gegeven om te laten zien (CGVS, p.11). Bijgevolg tast het CGVS volledig in het duister over de oorsprong en het ontstaan van deze foto's, kan de echtheid ervan op geen enkele manier geverifieerd worden, en op geen enkele manier worden nagegaan wat er precies te zien zou zijn op deze foto's. Bovendien hebt u ook geen enkel overtuigingsstuk getoond dat zou staven dat uw broer [K.] reeds enkele maanden eerder werd aangevallen, en toen met een wapen op zijn hoofd werd geslagen en bewusteloos achterbleef (zie Document 13, stuk 4). Volgens uw broer zelf, die weliswaar van bij het begin van de procedure melding maakte van problemen met zijn geheugen, zou hij daarvoor nochtans behandeld zijn in een ziekenhuis (DVZ [K.], Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook deze beweerde verwonding, en de medische behandeling ervan, schraagt u niet met enige documenten, wat op zich reeds eigenaardig is. Dat jullie nalaten om elk van deze punten te

ondersteunen met documenten die jullie redelijkerwijs zouden kunnen proberen bekomen, tast de geloofwaardigheid van jullie verklaringen reeds aan.

Deze wordt verder bezoedeld door uw uitspraken over jullie contacten in Colombia, daar ze duidelijk niet stroken met de feitelijke vaststellingen. U verklaart aan het begin van uw interview dat u geen contact meer hebt met uw vrienden in Colombia (CGVS, p.7), dat noch u, noch uw broer, noch uw zussen momenteel contact hebben met jullie verwanten in Colombia (CGVS, p.8) en dat jullie uit veiligheidsoverwegingen strikt geheim houden dat jullie van Colombia naar België zijn gevlucht (CGVS, p.8). Ook uw broer houdt dat stil, zo zegt u (CGVS, p.12).

In werkelijkheid maakten jullie daar geen geheim van. Zo heeft uw broer zelfs een selfie genomen op het vliegtuig, waar u ook op staat. Deze is door hem openbaar op zijn Facebookprofiel (<https://www.facebook.com/kevin.diago>) gepost. Niet alleen hebben 124 vrienden van hem deze foto geliket, maar onder de 40 commentaren die erop volgden vertelde [K.] open en bloot dat jullie naar België vertrokken waren om bij jullie zussen te zijn (zie landeninfo nr.2). Het kan u moeilijk ontgaan zijn dat uw broer deze foto nam, aangezien u recht in de lens kijkt. U bent geconfronteerd met deze foto en geeft dan ook toe dat u wist dat deze op het internet was verschenen, en voegt er nog aan toe dat uw zus daar niet blij om was (CGVS, p.13). Indien uw zus protesteerde is het bijzonder eigenaardig dat uw broer deze foto gewoon openbaar op Facebook liet staan in de maanden na jullie aankomst in België. Daar waar eventueel begrip kan worden opgebracht voor een uitbundige blijheid dat u naar het buitenland kan vertrekken, kan in het licht van uw eerdere verklaringen bezwaarlijk worden ingezien dat u dit beschouwde, en bleef beschouwen, als iets "onschuldigs" (CGVS, p.13). U keert overigens zeer snel terug naar de versie dat u geen contacten onderhoudt met Colombia omdat dat te gevaarlijk zou zijn (CGVS, p.14). Nadat u hebt toegevoegd dat tussen de meer dan 100 mensen die onder ogen kregen dat jullie het vliegtuig naar België namen geen mensen uit jullie wijk waren, want die hadden jullie zorgvuldig geblokkeerd, herhaalt u immers dat u zeer bang bent dat men in uw wijk zou ontdekken waar u zich bevindt, want het gaat om een machtige en rijke groepering die u vreest (CGVS, p.14). Dat uw eigen profiel en dat van uw broer pas daags na het persoonlijk onderhoud op het CGVS daadwerkelijk ontoegankelijk werden gemaakt voor andere Facebookgebruikers doet evenwel eerder vermoeden dat u zaken probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties dan voor uw vrienden en familie in Colombia. Uw broer veranderde zijn schermnaam op dat ogenblik naar 'America Inca' en veranderde zijn privacyinstellingen zo dat het gros van zijn activiteiten niet langer openbaar te zien zijn. Ondertussen was echter al aan het licht gekomen dat uw broer op 11 december 2018 andermaal verkondigde dat hij in België was, waarop zijn vrienden speels vroegen of hij eurobiljetten of biertjes voor hen kon meebrengen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.2). Hij aarzelde duidelijk ook niet om foto's van zichzelf en jullie familie op internet tentoon te spreiden en vrienden en verwanten bij hun naam te noemen. Minstens één foto werd ook voorzien van het opschrift 'WeLoveBrussels'. Uw broer [M.D.], die nog altijd woont en werkt in Buenaventura volgens u (DVZ, Verklaring DVZ, p.8, CGVS, p.7), wat overeenkomt met zijn Facebookprofiel (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.3), maakte van het familieportret waarop uzelf en uw broer [K.] duidelijk herkenbaar staan afgebeeld zelfs zijn profielfoto, die opnieuw voor iedereen duidelijk zichtbaar is. Dat jullie geen enkele poging ondernamen om te verdoezelen dat jullie naar België vertrokken waren, blijkt ten overvloede uit de constatering dat uw broer weliswaar zijn Facebookprofiel afschermd tegen nieuwsgierige blikken, maar dat hij vervolgens op Instagram aan de grote klok hing dat hij in België was toen hij daar dezelfde foto's begon te posten (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.2). Het CGVS ziet zich dan ook genoopt tot de conclusie dat u geen valabele reden hebt gegeven waarom u niet in de mogelijkheid zou verkeren om vanuit Colombia zelfs maar een begin van bewijs voor te leggen van de door u beweerde feiten, nu blijkt dat de door u voorgehouden geheimhouding geen enkele basis in de realiteit heeft. Dat uw zus kennelijk wel in staat was om foto's te verkrijgen die genomen zouden zijn op de plaats van het delict (CGVS, p.11) toont dat ook duidelijk aan, alsook het feit dat jullie een brief toegestuurd kregen van een vriend van de familie (CGVS, p.4). Dat u geen dergelijke documenten zou kunnen voorleggen omdat u haastig uit Colombia bent gevlucht en daarbij geen aandacht schonk aan documenten (CGVS, p.14,15), is geen afdoende uitleg aangezien u deze ook na uw vlucht naar België had kunnen bekomen.

Dat u niet verder komt dan blote beweringen als u spreekt over de door u beweerde feiten klemt des te meer daar deze niet strookt met de objectieve informatie die beschikbaar is over de incidenten van 13 november 2018 in Buenaventura. Aangezien uit het schrijven van uw advocaat van 12 februari 2020 blijkt dat noch u, noch uw broer [K.] kunnen deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, heeft het CGVS vanuit zijn samenwerkingsplicht de vraag gesteld aan CEDOCA om onderzoek te doen naar de specifieke situatie in Buenaventura (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-Focus

Colombia: Buenaventura: situatieschets november 2018, landeninfo nr.1). Op deze manier werd getracht om uw eerdere verklaringen en de schriftelijke verklaring van 23 januari 2020 over een grootschalig incident, tijdens hetwelk een grote groep jongeren werd gevangengenomen door de AUC totdat die tegen de politie moesten vechten, te bevestigen. De bevindingen in deze COI-focus wijken echter sterk af van de door u beweerde feiten.

Om te beginnen blijven jullie zelf zeer vaag over de plaats van de door u beweerde vluchtaanleiding, alsook jullie schuilplaatsen en de omstandigheden waarin jullie vervolgens Buenaventura zijn ontvlucht en Colombia hebben verlaten. Zelfs over de identiteit van jullie neef verschaffen jullie geen precieze gegevens. Nochtans kan, zoals hierboven uiteengezet, worden aangenomen dat u van vrienden en familie in Buenaventura direct of indirect de nodige informatie kan inwinnen over wat er zich precies afspeelde daar, en wie daarbij betrokken was. Op deze manier kon u eventuele problemen met uw eigen geheugen omzeilen door deze aan te vullen met de kennis van anderen, en aldus een volledig zicht te bieden op de door u ingeroepen feiten. Bovendien is het duidelijk dat u niet alleen uw vertrek naar België hebt voorbereid, en dat u dus logischerwijs ook op deze personen kan bogen om informatie te geven over de weken voor uw vertrek uit Colombia.

Verder is het merkwaardig dat u verwijst naar een vrees voor de AUC (CGVS, p.8,10) en uitdrukkelijk stelt dat u Colombia hebt verlaten om dezelfde reden als uw oudste halfzus, die problemen kende met de AUC en in 2005 Colombia heeft verlaten. In werkelijkheid bestaat de AUC niet meer sinds 2006. Daar waar het wel duidelijk is dat de leemte die het AUC naliet werd gevuld door nieuwe criminele groeperingen, waar ook leden van de vroegere AUC terecht kwamen, blijft het vreemd dat u deze anachronistische benaming blijft gebruiken. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat iemand die zijn hele leven in Buenaventura doorbracht (CGVS, p.5) beter kan duiden welke groepering en/of personen hij zegt te vrezen, en via diverse nieuwskanalen op de hoogte zou blijven van de relatieve dreiging die elk ogenblik van deze groepering en/of persoon uitgaat, met andere woorden: hoe erover bericht wordt in de formele of sociale media. In dat geval mag worden verondersteld dat u ontdekte dat er op 13 november 2018 een bendeoorlog was uitgebarsten tussen de criminele groeperingen 'La Local' en 'La Empresa', al dan niet met ondersteuning van andere spelers uit de onderwereld. Hierbij maakt de welingelichte lokale pers echter geen melding van een massale ontvoering of gedwongen rekrutering, noch van een gewapend treffen tussen de ordediensten en deze bendes. Er wordt enkel verwezen naar doelgerichte aanvallen op leden van de rivaliserende bende. Uit officiële bron is sprake van drie doden die allen leden van 'La Empresa' waren, maar volgens lokale bewoners zouden er zes doden gevallen zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-Focus Colombia: Buenaventura: situatieschets november 2018, landeninfo nr.1). Belangrijk hierbij is om op te merken dat deze feiten zich afspeelden in het oosten van de stad, met name de gemeentes 10 en 12 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-Focus Colombia: Buenaventura: situatieschets november 2018, landeninfo nr.1). Zelf woonde u evenwel altijd in calle Los Tubos, dewelke in het uiterste westen van Buenaventura ligt, in comuna 1 (zie landeninfo nr.5). Bij DVZ werd dit adres verbasterd naar "calle los todos" (DVZ, Verklaring DVZ, p.5) en "calle los tobos" bij uw broer [K.] (DVZ [K.], Verklaring DVZ, p.5), maar het officiële adres is terug te vinden op een klacht die uw vader in 2006 bij de politie heeft ingediend (zie Document nr.8E). Dat maakt het dan ook weinig plausibel dat u betrokken zou geraken bij incidenten die zich afspeelden op ettelijke kilometers van uw woning, van waaruit jullie onder dwang zouden zijn ontvoerd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.10). Daar waar ontkent noch betwist wordt dat er tijdens het crimineel geweld op 13 november 2018 doden zijn gevallen, moet in herinnering worden gebracht dat u op geen enkele manier aantoont dat u een neef hebt met de naam [J.C.H.B.], en dat hij één van de dodelijke slachtoffers was.

Ook over de omstandigheden van uw vertrek bestaan ernstige twijfels. Zo is tijdens het persoonlijk onderhoud reeds opgemerkt dat u en uw broer allebei reeds over een paspoort beschikten in november 2018. Nochtans verklaarde u nooit eerder plannen te hebben gehad om Colombia te verlaten (CGVS, p.12). U ontkende eerst zelfs dat u reeds over een paspoort beschikte en zegt dan emotioneel en verward te zijn en niet te weten wanneer u een paspoort hebt geregeld (CGVS, p.12). Wanneer het CGVS verduidelijkt dat het niet om precieze data of details gaat, maar wel om de vraag waarvoor u het paspoort wilde gebruiken dat u een week voor de door u beweerde vluchtaanleiding hebt aangevraagd bij de overheid, licht u toe dat een geldig paspoort een gangbare voorzorgsmaatregel is binnen uw familie voor precies dit soort situaties (CGVS, p.12). Indien dit klopt, is het evenwel een markante toevalligheid dat u voor de eerste maal een paspoort bent gaan halen (CGVS, p.4) een week voordat u besloot om het land te ontvluchten. Uw broer [K.] had een jaar eerder zijn paspoort al gehaald. Ook [A.S.], naar wie u verwijst als 'oom', en die eigenlijk de stiefvader van de partner van uw oudste halfzus aan moederszijde is, reisde naar Europa met een paspoort dat reeds enkele maanden voordien was

uitgereikt. Daaruit blijkt dus dat ook hij reeds enige tijd voor de door u beweerde feiten voorbereidingen heeft getroffen om te vertrekken uit Colombia. U benadrukt dat [A.S.] uit Colombia is vertrokken omwille van problemen die los staan van de uwe, en verklaart dat u niet wist dat hij met jullie zou meereizen (CGVS, p.14). Het is evenwel geenszins aannemelijk dat jullie per toeval allemaal op hetzelfde vliegtuig terecht kwamen. Opnieuw kan enkel worden betreurd dat jullie verzuimen om ook maar enig document voor te leggen dat een licht zou werpen op de organisatie van jullie vertrek uit Colombia. Nochtans moeten daar nog ergens sporen van terug te vinden te zijn, aangezien u verklaart dat uw zus vanuit België de vluchten heeft geboekt (CGVS, p.8,12). Daartoe moet dan toch op een of andere manier gecommuniceerd zijn tussen uzelf en uw broer, uw oom, en uw zus, om te zorgen dat alles gereed zou zijn op de dag van vertrek. Tenslotte kan in dit verband nog worden verwezen naar een foto die uw broer op 27 november 2018 op zijn Facebookprofiel zette, dus na de door u beweerde feiten van 13-14 november 2018, en waarop jullie allebei zeer herkenbaar te zien zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.2), wat zich opnieuw moeilijk laat rijmen met het gedrag van iemand die op de vlucht is en ondergedoken leeft.

Het CGVS wenst daarbij ook aan te stippen dat u nalaat om enige stukken aan te reiken die zouden bevestigen dat u de recente jaren inderdaad hebt doorgebracht in Buenaventura, en dat u daar ook werkte. Indien uw familie inderdaad reeds jarenlang door dezelfde mensen wordt gevisieerd, zoals u beweert, en steeds rekening hield met de mogelijkheid dat ze zouden moeten verhuizen (CGVS, p.6,9), is het enigszins bizar dat u steeds op dezelfde plaats zou blijven wonen. U wijt dat aan een gebrek aan financiële middelen (CGVS, p.12). Dit moet evenwel gerelativeerd worden aangezien de man die uw broer op Instagram 'papa' noemt, [I.D.], zowel daar als op zijn Facebook foto's heeft gezet van zijn bezoek aan België in 2018 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.4). Dat wijst er duidelijk op dat voor jullie familie, al dan niet met ondersteuning van het netwerk waarop jullie kunnen buigen, luxereizen wel degelijk haalbaar zijn. Ten tweede verwijst het CGVS naar de link die nog altijd openbaar op het Facebookprofiel van uw broer [K.] te zien is, en die voert naar de pagina van de muzikant "[N.D.]". Het persoonlijke profiel van deze muzikant is [https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...]), de naam van uw broer die volgens u in Buenaventura woont en werkt voor de politie (CGVS, p.7). Hij werd overigens ook samen met [M.D.] met behulp van Photoshop toegevoegd aan een familieportret waar u met uw zussen op staat. Dat jullie broer [I.] in bijberoep professioneel geproduceerde videoclips maakt en verspreid (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.7), is een verdere indicatie dat jullie economische positie helemaal niet zo penibel is als u doet uitschijnen. Een en ander doet uiteraard twifelen aan de levensomstandigheden die u schetst, en waaraan u niet zou kunnen ontsnappen volgens u. Op zijn minst rijst de vraag waarom uw broer [K.], die in het bezit was van een geldig paspoort, zou hebben nagelaten om Buenaventura te verlaten nadat hij een eerste slachtoffer was geworden van ernstige geweldplegingen enkele maanden voor de gebeurtenissen van 13 november 2018 volgens zijn schriftelijke verklaring. De observatie dat zijn klaarblijkelijke vriendin [D.D.], met wie hij amoureuze berichten uitwisselde op zijn Facebookprofiel, afkomstig zegt te zijn uit Cali en woonachtig te Bogota (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.6) laat de mogelijkheid open dat hij (of dat jullie allebei) zich reeds eerder in bijvoorbeeld Cali hadden gevestigd. U zegt daar immers over vrienden te beschikken, bij wie u zou zijn onderdoken en die dus kennelijk bereid waren om jullie op te vangen en te ondersteunen (CGVS, p.8,11).

Wat er ook van zij, uit de COI-Focus Colombia: Buenaventura: situatieschets november 2018 blijkt ook zeer duidelijk hoezeer de context is veranderd sinds uw zus in 2005 uit Colombia is vertrokken. De AUC zijn officieel gedemobiliseerd en de huidige groeperingen die actief zijn in Buenaventura (en elders in het land) worden door de regering beschouwd als criminele groeperingen. Na de brutale aanval van 'La Local' op de wijken van 'La Empresa' bracht de overheid dan ook een grote troepenmacht op de been, bestaande uit gespecialiseerde eenheden en politiepersoneel die werden ondersteund door ettelijke pelotons van het leger. Op die manier werd de orde hersteld in de getroffen wijken. Daarmee stelt zich dan ook de kwestie van beschikbare bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan de omstandigheden van uw vertrek uit uw herkomstland, en bovenstaande vaststellingen maken duidelijk dat u deze volstrekt niet aannemelijk hebt gemaakt, maakt u geen melding van redenen die in de weg zouden staan dat u zich tot politie en justitie wendt in Colombia. Het is net omdat u zeker wilde stellen dat u steun van het overheidsapparaat zou krijgen als uw situatie zou verslechteren dat u zich hebt laten registreren als ontheemd, hoewel u de facto nooit ontheemd bent geweest (CGVS, p.6). Dat u geen vrees koestert jegens de Colombiaanse staat blijkt trouwens ook uit het feit dat u begin november 2018 een Colombiaans paspoort bent gaan halen. In de mate dat u zich beroept op de veiligheidssituatie in uw herkomstland en niet naar een

individuele en concrete vrees in uw hoofde, verwijst het CGVS naar de analyse verderop in deze beslissing.

Tot slot wenst het CGVS nog aan te stippen dat uit uw verklaringen blijkt dat uw broers nog altijd wonen en werken in Buenaventura (CGVS, p.7), net als uw ouders (CGVS, p.6), en dat u geen enkele melding maakt van enig probleem dat zij hebben gekend. Hoewel u zich zorgen maakt over de veiligheid van uw broers (CGVS, p.7), hebt u nooit geïnformeerd naar wat er zich na uw vertrek afspeelde (CGVS, p.15). Ook in de geschreven verklaringen van uzelf en uw broer en zussen wordt geen enkel element aangereikt waaruit zou blijken dat uw eigen familie wordt gevisieerd door enige bende of groepering. Jullie verwijzen enkel naar de ontvoering door onbekenden van jullie neef, [E.P.M.], in de stad Cali. Hieruit kan op geen enkele manier worden afgeleid dat deze persoon zou worden gevisieerd door dezelfde personen die u zegt te vrezen, of dat zijn ontvoering enig verband houdt met de door u beweerde feiten. Overigens bevat deze aangifte slechts een weergave van de verklaringen van uw vader, en kan hieruit niet eens worden afgeleid dat er een misdrijf heeft plaatsgevonden, dat de politie hieromtrent na onderzoek vaststellingen heeft gedaan, noch dat dergelijk misdrijf enig verband zou houden met de door u beweerde vrees. Dat het toen voor uw vader mogelijk was om naar de politie te stappen, zou eerder een indicatie zijn dat het ook een mogelijkheid was in het geval van Kevin toen die op zijn hoofd werd geslagen met een wapen, alsook na jullie latere beweerde ontvoering.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw mondelinge en schriftelijke verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat aan uw halfzus [J.M.B.] [...] op 18 november 2009 en uw zus op 06 december 2012 de Vluchtelingenstatus toegekend werd. Dit betekent op geen enkele manier dat u dezelfde status zou moeten worden toegekend. Bij het beoordelen van de nood aan bescherming worden immers altijd de individuele omstandigheden in aanmerking genomen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Dat u dienstplicht heeft verricht wordt op zich ook niet betwist, doch volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De brief van een legerofficier die jullie kent werd pas opgesteld na jullie vertrek, en kennelijk op jullie vraag. Het gaat dus om een gesolliciteerde brief met weinig bewijswaarde. Bovendien verwijst deze slechts in algemene termen naar de problemen die jullie en jullie familie kenden, en blijkt uit niets dat de schrijver van de brief in een bevoorrechte positie staat die hem toegang geven tot objectieve informatie over uw situatie. De documenten die u neerlegt over uw status als ontheemde in Colombia verwijzen naar gebeurtenissen uit 2006 en de steun van de overheid die u daarna hebt gekregen. Zij werpen dus geen ander licht op bovenstaande beoordeling over de door u beweerde vluchtaanleiding en basis van uw vrees. De kopie van de vluchtelingenkaart van uw zus, tenslotte, toont in uw hoofde geen actuele of concrete nood aan bescherming aan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de

huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van

dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 28 april 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Dit is de bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U, [K.D.B.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] in Buenaventura (Colombia). U bent samen met uw broer [D.D.B.] [...] in België. U was niet in staat om gehoord te worden door het CGVS. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw broer [D.D.B.] (zie ook hieronder):

[zie motieven van de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoeker]

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In een medisch attest dat werd bijgevoegd in de brief van uw advocaat dd. 12 februari 2020 wordt bevestigd dat u niet in staat bent op gehoord te worden. In uw geval werd na het onvoltooid gebleven persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans geboden om uw verklaringen schriftelijk te doen, bijgestaan door uw familiaal netwerk en uw raadsman, en alle overtuigingsstukken waarover u beschikt over te maken aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2a, b en c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw broer de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw broer en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw broer die u hieronder kunt lezen:

[zie motieven van de bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Voorafgaand verwijzen de verzoeker naar de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van het UNHCR van september 2015 dat volgens hen twee risicoprofielen beschrijft waartoe zij behoren, met name de “*afro-descendant population*”, en “*children with certain profiles or in specific circumstances, including in particular boys, and girls in areas where NAGs or guerrilla groups engage in underage recruitment*”.

Verzoekers wijzen op hun etnische herkomst en het gegeven dat ze afkomstig zijn uit de stad Buenaventura. Hoewel zij geen minderjarigen meer zijn, gebeurt gedwongen rekrutering eveneens in deze stad Buenaventura, waarbij ze melding maken van een rapport van Human Rights Watch van 2014 over deze stad. Ze betwisten de stelling van de commissaris-generaal dat de orde werd hersteld in de getroffen wijken van Buenaventura en verwijzen naar artikels waaruit blijkt dat de situatie integendeel aan het verergeren is.

Vervolgens gaan de verzoekers in een eerste onderdeel van het middel in op de bewijslast en de samenwerkingsplicht, waarbij zij de commissaris-generaal verwijten enkel paragraaf 196 te citeren van de “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*” van het UNHCR, maar abstractie maakt van de paragrafen 206 tot 212, die betrekking hebben op personen met mentale problemen. Deze paragrafen luiden als volgt:

“C. Cas dans lesquels l'établissement des faits soulève des problèmes particuliers

1) Personnes atteintes de troubles mentaux

206. On a vu que, pour déterminer la qualité de réfugié, il faut établir la réalité de cet élément, subjectif qu'est la crainte et de l'élément objectif du bien-fondé de cette crainte.

207. Il arrive fréquemment que l'examineur se trouve en présence d'un demandeur atteint de troubles mentaux ou affectifs qui font obstacle à un examen normal de son cas. Comme une personne atteinte de troubles mentaux peut néanmoins être un réfugié, sa demande ne saurait donc être écartée, mais elle appellera des techniques d'examen différentes.

208. Dans les cas de ce genre, l'examineur doit obtenir, dans la mesure du possible, l'avis spécialisé d'un médecin. Le rapport médical doit renseigner sur la nature et le degré de la maladie mentale et porter une appréciation sur le point de savoir si l'intéressé est normalement apte à présenter son cas [voir, ci-dessus, le paragraphe 205 a)]. La méthode qui sera appliquée par l'examineur pour la suite de l'examen dépendra des conclusions du rapport médical.

209. Cette méthode doit être adaptée à la gravité de l'affection dont souffre le demandeur et il n'est pas possible de formuler des règles strictes. Il convient aussi de prendre en considération la nature et le degré de la «crainte» du demandeur, car on constate souvent un certain dérangement de l'esprit chez les personnes qui ont été exposées à de graves persécutions. S'il apparaît que la crainte manifestée par le demandeur n'est vraisemblablement pas fondée sur l'expérience vécue ou que cette crainte serait exagérée, il faudra peut-être, pour parvenir à une décision, attacher plus d'importance aux circonstances objectives qu'aux déclarations du demandeur.

210. De toute façon, il faudra alléger le fardeau de la preuve qui pèse normalement sur le demandeur et s'adresser à d'autres sources pour obtenir les renseignements que celui-ci ne saurait fournir - par exemple à des amis, des parents et d'autres personnes qui le connaissent bien, ou à son tuteur si on lui en a désigné un. On pourra aussi être amené à tirer certaines conclusions de la situation de l'entourage. Si, par exemple, le demandeur appartient à un groupe de réfugiés et se trouve en leur compagnie, il y a lieu de présumer qu'il partage leur sort et que sa position peut être assimilée à la leur.

211. C'est dire qu'en examinant sa demande l'élément subjectif de « crainte » risque d'être un élément d'appréciation moins sûr et l'on ne pourra sans doute pas y attacher l'importance qui lui est normalement attribuée; il faudra peut-être donner plus d'importance à la situation objective.

212. Il ressort des considérations qui précèdent que la détermination de la qualité de réfugié d'une personne atteinte de troubles mentaux exige, en règle générale, des recherches plus approfondies que dans un cas « normal » et, en particulier, un examen minutieux de son passé et de ses antécédents, pour lequel on aura recours à toutes les sources extérieures de renseignements disponibles.”

Verzoekers verwijzen naar het psychiatrische attest dat werd neergelegd en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal. Zij verwijten het CGVS geen beroep te hebben gedaan op een gespecialiseerde arts. Verzoekers zetten uiteen:

“Uit het gesprek tussen de overste van de PO en de advocaat van verzoeker op 16.5.2019 blijkt dat er geen arts, laat staan een gespecialiseerde arts, is, die structureel met het CGVS samenwerkt voor specifieke gevallen zoals het geval van verzoekers. Ten tweede worden de vaststellingen van de psychiater Helen Mc Coll en van psycholoog Cihan Gunes helemaal niet in overweging genomen terwijl ze de uitzonderlijk zware symptomen die [K.D.B.] vertoont beschrijven. Dit attest vormt in werkelijkheid het kernelement van het dossier, aangezien dit liet meest treffende bewijs vormt van de feiten die verzoekers meegemaakt hebben.

Onder andere de hallucinaties waarin [K.D.B.] zijn beulen weer ziet en de uitzonderlijk zware symptomen die hij vertoont hebben als meest redelijke uitleg de feiten die ze beschreven hebben.

Ten derde heeft D.D.B. nog niet de intensieve psychologische en psychiatrische begeleiding kunnen ontvangen die hij waarschijnlijk nodig had, met als gevolg dat zijn symptomen minder specifiek beschreven konden worden.

Ten vierde blijkt uit de attesten betreffende [K.D.B.] dat hij een uitzonderlijk zware trauma geleden heeft (en dit is waarschijnlijk ook het geval voor zijn broer. Het attest van psychiater B. vormt daar een begin van bewijs van). In die omstandigheden blijkt uit de rechtspraak van het EHRM (in het bijzonder R.C. t. Zweden, 9.6.20107 en J.K. t. Zweden, 23.8.2016, GK, §§ 99-102 met de ondertitel "Past ill-treatment as an indication of risk"), dat de bewijslast omgekeerd moet worden." Het feit dat zij werden gedwongen te zien hoe hun neef onthoofd en in stukken gehakt werd, valt volgens verzoekers onder de definitie van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling.

In een tweede onderdeel van het middel gaan verzoekers in op het verwijt dat hen wordt gemaakt omtrent het gebrek aan bewijsstukken. Zij stellen dat ze naar aanleiding van de feiten van 13 november 2018 geen klacht hebben ingediend en ook hebben uitgelegd waarom ze geen overlijdensakte van hun neef zouden kunnen neerleggen. Verzoekers betreuren dat met die uitleg in de bestreden beslissingen met geen woord wordt gerept en benadrukken dat de verklaringen van hun familie bijzonder coherent zijn met de context van Buenaventura. Ze citeren uit een verslag van Human Rights Watch waaruit blijkt dat Buenaventura de Colombiaanse stad is met het hoogste aantal verdwijningen. Dat ze geen klacht indienden, is volgens verzoekers te wijten aan wat hetzelfde verslag de "law of silence" noemt.

In een derde onderdeel van het middel bespreken verzoekers hun gedrag op sociale media. Zij lichten daarbij toe:

“De foto's van verzoekers op Facebook kwamen tijdens het onderhoud van D.D.B. aan boord (p. 13/17): "Op dat moment die foto hebben wij genomen omdat we zo gelukkig waren dat we hier een nieuw leven zouden kunnen beginnen maar toen we hier kwamen heeft mijn broer dat op Facebook gezet en mijn zus heeft hem daarvoor onder zijn voeten gegeven en hij heeft daarnaar geluisterd maar het is eigenlijk iets heel onschuldig".

Er werden inderdaad nog nadien enkele foto's van de familie op Facebook geplaatst.

Dit laat echter niet toe te besluiten of dat verzoekers geen vrees ten aanzien van Colombia hebben of minder getraumatiseerd zouden zijn, of dat ze bewijzen van de feiten vanuit Colombia zouden kunnen laten komen.

In tegendeel reageerde één van de zussen van verzoekers fel toen ze de foto van hun aankomst in België op Facebook zag. Bovendien stellen de richtlijnen van het UNHCR dat, in aanwezigheid van personen met mentale problemen, niet zozeer hun gedrag (hier hoe ze zichzelf of hun in Colombia

achtergebleven familie aan het gevaar blootstellen), maar eerder de objectieve elementen van het dossier beslissend moeten zijn.”

In een vierde onderdeel bespreken verzoekers het eigen onderzoek van het CGVS naar de feiten. Zij wijzen er op dat uit het verslag van Human Rights Watch blijkt dat in Buenaventura veel uiterst zware feiten nooit aan de politie worden gemeld en dat veel bronnen de politie beschuldigen van banden met de paramilitaire groepen die over de stad heersen. Dat de pers het grootschalig incident niet vermeldt, betekent in deze context zeker niet dat het niet plaatsvond, aldus verzoekers. Ter illustratie daarvan leggen zij een krantenartikel neer.

In een vijfde onderdeel, stellen verzoekers dat hun zussen bevestigen dat de benaming AUC nog vaak gebruikt wordt om de paramilitaire groepen aan te wijzen, zelfs indien de Autodefensas Unidas de Colombia in 2006 formeel werden ontmanteld en nadien door nieuwe paramilitaire groepen werden opgevolgd. Human Rights Watch noemt die groepen “*successor groups*”, wat de continuïteit goed illustreert, aldus verzoekers. Zij merken ook nog op dat de richtlijnen van het UNHCR over de identiteit van de vervolgingsagent het volgende stellen: “*It has also been reported that due to changing patterns of organized violence and its increasing complexity, victims are often unable or unwilling to identify the specific groups or perpetrators of threats and violence.*”

In een zesde onderdeel gaan verzoekers in op de omstandigheden van hun vertrek, met name dat D.D.B. op 7 november 2018 een paspoort ontving en op 13 november 2018 werd ontvoerd en het feit dat K.D.B. een foto van hen op 27 november 2018 op facebook publiceerde hoewel ze ondergedoken zouden leven. Zij betogen: “*Over het gedrag van K.D.B. op Facebook wordt naar het derde onderdeel verwezen. Het attest van psycholoog C.G. en psychiater R.B. legt ook uit dat de reactie van Kevin Diago Borja eens hij zich minder in gevaar voelde, op een zeker manier verklaarbaar is (stuk 6):*

« En dernier lien, il semble utile de réagir à la décision du CGRA quant à l'existence de moments plus joyeux (cf photos de famille) dans la vie de personnes victimes d'évènement très violents ; ils n'attestent en rien de la non véracité d'un vécu violent et traumatique. Fort heureusement l'être humain sait connaître quelques moments de répit et n'est pas 24h/24h pris par des symptômes traumatiques ; cela serait impossible. Aussi, il est tout aussi nécessaire de rappeler les étapes de la constitution d'un traumatisme psychique, qui bien que très proches dans le temps, apparaissent dans la quasi-totalité des cas cliniques observés : sidération et effroi (pendant la période d'exposition immédiate), bref moment de soulagement quand le danger immédiat est mis à distance, puis constitution du syndrome traumatique réactionnel avec l'ensemble des symptômes le caractérisant ».

In een zevende onderdeel, over de economische middelen van de familie en de relatie van K.D.B., lichten verzoekers toe: “*Aangezien het profiel van de familie van verzoekers stelt het CGVS dat het weinig geloofwaardig is dat ze op dezelfde plaats in Buenaventura bleven wonen. Er wordt nadien de hypothese gemaakt dat ze al een tijd in Cali woonden, o.a. omdat K.D.B. foto's van zijn verliefde op Facebook publiceerde en ze uit Cali afkomstig is, alhoewel ze in Bogota woont.*

K.D.B. is momenteel niet in staat om daarmee geconfronteerd te worden. Zijn zussen beschrijven echter hun relatie als een flirt via Internet. In de beslissing aanvaardt het CGVS het feit dat de ouders en de broers van verzoekers nog steeds in Buenaventura wonen.

Verzoekers beschikken niet over meer middelen om hun goede trouw te bewijzen.

Het CGVS doet hierbij een keuze tussen een fragiele hypothese die zich op diens eigen redenering baseert (het afhalen van een paspoort op 7.11.2018 voor D.D.B., het publiceren van een foto op 27.11.2018, de economische situatie van hun familie en het hebben van een uit Cali afkomstige verliefde op Facebook voor K.D.B.) en de beschrijvingen van verzoekers die coherent met het context in Buenaventura zijn en onrechtreeks door een enorm zware trauma bevestigd worden, en kiest voor de voor verzoekers meest ongunstige hypothese.

Die methode is in strijd met de rechtspraak van het EHRM (R.C. t. Zweden, op. cit. en J.K. t. Zweden, op. cit.).”

In een achtste onderdeel, over de huidige situatie in Buenaventura en de mogelijke bescherming door de Colombiaanse overheid, verwijzen verzoekers naar krantenartikelen waaruit blijkt dat de orde in deze stad niet werd hersteld, integendeel. De stelling dat de Colombiaanse overheden verzoekers zouden kunnen beschermen, achten zij in strijd met de bevindingen van Human Rights Watch die hierboven reeds werden geciteerd.

In een negende onderdeel over de situatie van de familie in Buenaventura en de verdwijning van E.P.M., bekritisieren verzoekers het gegeven dat in plaats van rekening te houden met het feit dat zij bij

hun twee zussen verblijven die als vluchteling werden erkend, het CGVS zich baseert op de vermeende situatie van hun in Colombia overgebleven familieleden om te besluiten dat ze geen nood hebben aan bescherming. Zij menen dat enerzijds de administratieve dossiers van hun zussen aan hun eigen administratief dossier zouden moeten worden toegevoegd. Volgens verzoekers werden die dossiers klaarblijkelijk gebruikt voor het opstellen van de bestreden beslissingen (die bevatten immers informatie over hun zussen die niet door verzoekers zelf werd gegeven), maar bevinden die zich thans niet in het administratief dossier, althans in het administratief dossier dat aan verzoekers via hun advocaat werd meegedeeld. Die dossiers zouden volgens verzoekers nog meer licht werpen op de vervolgingen waarvan hun familie reeds het slachtoffer werd. Anderzijds hebben verzoekers nooit uitgelegd dat hun overgebleven familieleden in Buenaventura geen problemen kenden. De verdwijning van E.P.M. is de zoveelste vervolging in een uiterst lange reeks, die diepe sporen heeft nagelaten op alle familieleden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/4, § 2, b) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij betogen:

“Zelfs indien tegenpartij meende dat er te veel onzekerheden zijn betreffende de omstandigheden waarin verzoekers hun trauma opgelopen hebben zijn, het bestaan van die trauma en de ernst ervan een feit. Ter herinnering werden, de symptomen van [K.D.B.] als volgt door zijn psycholoog beschreven: « Les signes cliniques sont les suivants : hallucinations visuelles et auditives d'événements liés à l'événement traumatique (cris, bruits des pas, membres de corps épars, cadavre du cousin, bourreaux dont il sent massivement la présence à côté de lui etc.) ainsi qu'épisodes de reviviscences traumatiques type flash-backs (véritable sensation de revivre la scène, comme si il y était) qui le tétanisent et le figent littéralement ; cauchemars traumatiques liés à ce jour avec réveil en sursaut et état de panique et de confusion dont il peine à se remettre ; insomnies graves et sévères, consécutives à la terreur de s'endormir et de revivre les scènes traumatiques ».”

Wanneer het CGVS te weinig over de omstandigheden van de reeds opgelopen foltering meent te weten, gebeurt het dat het, in plaats van het statuut van vluchteling te erkennen, enkel de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet toekent, aldus verzoekers.

Zij voegen ter staving van hun verzoekschrift volgende stukken toe:

- stuk 5: e-mail van 17 mei 2019 aan het CGVS;
- stuk 6: attest van psycholoog C.G. en psychiater R.B. van 20 juli 2020;
- stuk 7: Human Rights Watch, *“The crisis in Buenaventura. Disappearances, Dismemberment, and Displacement in Colombia's Main Pacific Port”*, van 30 maart 2014;
- stuk 8: Las2orillas, *El miedo se apodera de Buenaventura*, van 4 juli 2019;
- stuk 9 : Fundación Paz y Reconciliación, *“Buenaventura sin tregua: la guerra que nunca se fue”* van 16 november 2018.

3. Nota met opmerkingen

Op 12 augustus 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van verzoekers en de COI Focus *“Colombia: Buenaventura: situatieschets november 2018”* van 1 april 2020 voegt.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verweerder maakt op 7 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019;
- COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

4.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij wordt verwezen naar:

- een analyse van dhr. O.R.B. over de situatie van verzoekers en het risico dat ze in geval van terugkeer naar Colombia lopen, met beëdigde vertaling, van 22 oktober 2020;
- een beëdigde vertaling van de reportage van Noticias Caracol over het grootschalig incident waarvan verzoekers het slachtoffer werden;
- een beëdigde vertaling van de reportage van *“90 minutos noticiero”* over het grootschalig incident waarvan verzoekers het slachtoffer werden;
- een webpagina waaruit blijkt dat dhr. O.R.B. een academicus en specialist inzake veiligheidskwesties in Zuid-Amerika is.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en de toepassing van artikel 57/5ter, § 2, 2° van dezelfde wet.

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

Artikel 57/5ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal bij twijfel een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg raadpleegt om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord, tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Op basis van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad vast dat verzoekers, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit hun eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Voor tweede verzoeker werd in een e-mail van 10 mei 2019 verwezen naar zijn psychische kwetsbaarheid maar werden er geen medische documenten gevoegd. Tweede verzoeker is ingegaan op de uitnodiging voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 mei 2019 waarbij voor hem, gelet op de mail van 10 mei 2019, bepaalde bijzondere procedurele noden werden aangenomen, zoals blijkt uit de motieven van zijn bestreden beslissing.

Verzoekers argumenteren in hun verzoekschrift dat het *“CGVS geen beroep op een gespecialiseerde arts gemaakt heeft”*, en *“er geen arts, laat staan een gespecialiseerde arts, is, die structureel met het CGVS samenwerkt voor specifieke gevallen zoals het geval van verzoekers”*.

De vraag of er voor verzoekers eventuele bijzondere procedurele noden blijken die redelijkerwijze maken dat zij zonder de nodige gepaste en specifieke steunmaatregelen niet in de mogelijkheid verkeren om op volwaardige wijze aan het procedureverloop deel te nemen of betrouwbare verklaringen af te leggen, moet eerst worden beantwoord aan de hand van volgende bepalingen.

Artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert: *“Daarnaast kan een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming kan behoeven, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. Indien de aanbevelingen betrekking hebben op medische gegevens, worden deze slechts aan de minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgezonden mits instemming van de verzoeker om internationale bescherming.”*

Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen.”*

Hieruit blijkt dat de *“aanbevelingen op grond van medisch onderzoek”* een loutere mogelijkheid betreffen waartoe de minister of diens gemachtigde, dan wel de commissaris-generaal kan beslissen voor zover zij dit nuttig of opportuun achten bij het vaststellen of identificeren van eventuele bijzondere procedurele noden en / of het verlenen van bepaalde specifieke steunmaatregelen om een optimaal procedureverloop te garanderen. Het betreft hier geenszins een wettelijke verplichting om zulk een (bijkomend) medisch onderzoek te gelasten, zoals overigens blijkt uit § 6 van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dat stelt: *“De vaststelling [...] dat verzoeker overeenkomstig § 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld overeenkomstig artikel 51/10 of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”*

Verder kan de Raad het volgende vaststellen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat tweede verzoeker in het kader van zijn bijzondere procedurele noden uitdrukkelijk werd meegedeeld dat hij zelf het tempo kon bepalen en dat hij op elk ogenblik kon aangeven dat hij het persoonlijk onderhoud wilde onderbreken. In het gehoorverslag wordt vermeld dat er tussen 10u21 en 10u46 een eerste pauze werd ingelast en dat om 11u44 een tweede pauze werd genomen.

Tweede verzoeker betwist niet dat hij tijdens zijn gehoor in staat was om de vragen te begrijpen en zijn antwoorden te formuleren, zoals in de bestreden beslissingen wordt aangegeven. De Raad stelt vast dat hij in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Er lijken zich tijdens het gehoor geen elementen te hebben voorgedaan die aanleiding gaven tot twijfel of tweede verzoeker in staat was om te worden gehoord. Het is pas na een tweede pauze om 11u44, dat verzoeker omwille van zijn emoties onwel werd en niet langer in staat was om het gehoor verder te zetten. Hij werd om 15u40 naar het ziekenhuis gevoerd en het onderhoud kon dan ook niet worden voltooid (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag).

Voor eerste verzoeker werd per brief van 12 februari 2020 een medisch attest gevoegd waarin werd bevestigd dat hij niet in staat is om te worden gehoord.

Uit artikel 57/5ter, § 2,2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan worden gehoord als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft, redelijke inspanningen moet leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat voor beide verzoekers door middel van een vraag om inlichtingen van 14 januari 2020, vervolgens de mogelijkheid werd geboden om hun verklaringen schriftelijk te doen, bijgestaan door hun familiaal netwerk en hun raadsman, alsook alle overtuigingsstukken over te maken aan het CGVS.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de commissaris-generaal de bijzondere procedurele noden van tweede verzoeker niet voldoende zou hebben ingeschat noch blijkt dat hij niet adequaat zou hebben vastgesteld welke passende steunmaatregelen moesten worden genomen. De Raad herinnert eraan dat *“de ‘passende steun’ die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal verlenen indien de verzoeker wordt geïdentificeerd als een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, omvat volgens overweging 29 van de richtlijn het verlenen van voldoende tijd, het tot stand brengen van de nodige voorwaarden voor de daadwerkelijke toegang tot de procedures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2548/001, 58). Gelet op wat voorafgaat blijkt dat in casu aan deze maatregelen werd voldaan.

Verzoekers werden aldus gehoord in de zin dat zij de gelegenheid kregen om hun standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten, wat ook schriftelijk kan gebeuren. Verder bepaalt artikel 57/5ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in géén geval een negatieve invloed heeft op de bestreden beslissing.

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers in het kader van hun asielprocedure werden gerespecteerd en ook dat verzoekers hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen. Stuk 5, gevoegd bij het verzoekschrift, dat een e-mail betreft van de raadsman van verzoekers laat niet toe anders te besluiten.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers hebben de Colombiaanse nationaliteit en zijn geboren in de stad Buenaventura, gelegen in het departement Valle de Cauca. Zij verklaren daar steeds te hebben gewoond tot hun vertrek uit Colombia.

Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door paramilitairen. Zij verwijzen hierbij naar een grootschalig incident dat zij op 13 november 2018 meemaakten. Voorts verbinden verzoekers hun vrees ook aan hun etnische Afro-Colombiaanse herkomst en aan een risico op gedwongen rekrutering in de stad Buenaventura.

7.2. Verzoekers leggen in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende medische attesten voor.

Voor eerste verzoeker beschikt de Raad over psychologische attesten van 7 mei 2019 en 11 februari 2020 alsook psychiatrische attesten van 15 mei 2019 en 11 februari 2020. Bij het verzoekschrift wordt een psychologisch attest van 20 juli 2020 gevoegd dat het actueel karakter van de problematiek bevestigt (stuk 6). Voor tweede verzoeker werd een psychiatrisch attest van 11 februari 2020 overgemaakt.

Uit het geheel van deze attesten blijkt dat verzoekers kampen met verschillende psychische klachten, waaronder PTSD, die in het geval van eerste verzoeker omstandig worden beschreven. De medische attesten die betrekking hebben op eerste verzoeker duiden aan dat hij lijdt aan een massief en extreem trauma dat zich uit in symptomen zoals hallucinaties, nachtmerries, e.d.

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat deze psychologische en psychiatrische attesten "*in werkelijkheid het kernelement van het dossier*" vormen, aangezien deze het meest treffende bewijs vormen van de feiten die zij hebben meegemaakt.

In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen en psychiaters vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog of psychiater die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog/psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen/psychiaters daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch/psychiatrisch attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zulke attesten moeten steeds worden beoordeeld in samenhang met de andere aanwezige elementen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijken niet meteen andere documentaire bewijzen die op zich volstaan om verzoekers' vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verder beschikt de Raad over de verklaringen van verzoekers afgelegd bij de DVZ (vragenlijsten CGVS), het gehoorverslag van tweede verzoeker en de schriftelijke verklaringen van verzoekers, hun zussen en hun raadsman (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag; stuk 5, map met 'documenten', nr. 13, schriftelijke verklaringen verzoekers; stuk 7, CGVS vragenlijst; AD CGVS eerste verzoeker, stuk 7, CGVS vragenlijst).

Bijgevolg moet de Raad in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling nagaan of de relevante elementen van het vluchtrelaas en de vrees voor vervolging, in het licht van relevante informatie over het land van herkomst, door middel van geloofwaardige verklaringen en in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische/psychiatrische attesten en andere documenten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

7.3. De Raad zal zich eerst uitspreken over de directe aanleiding voor verzoekers' vlucht uit Colombia, met name het incident van 13 november 2018. Verzoekers verklaarden dat zij toen samen met 50 andere jongeren op gewelddadige wijze zouden zijn meegenomen door paramilitairen, met name de AUC, naar een plaats om hen te rekruteren waarbij zij voor de keuze werden gesteld om met hen samen te werken of te sterven. Hun neef zouden daarbij zijn gedood en in stukken zijn gehakt. Verzoekers wisten na een vuurgevecht met de politie te ontsnappen (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag; stuk 7, CGVS vragenlijst, nr. 5; stuk 5, map met 'documenten', nr. 13, schriftelijke verklaringen verzoekers).

7.3.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal in het kader van zijn samenwerkingsplicht onderzoek heeft gevoerd naar zulk grootschalig incident dat op 13 november 2018 zou hebben plaatsgevonden en heeft gezocht naar indicaties om dit incident, zoals beschreven door verzoekers, te bevestigen. Hij komt na een onderzoek, waarvan verslag wordt gedaan in de COI Focus "*Buenaventura*" van 1 april 2020, evenwel tot het besluit dat zijn bevindingen sterk afwijken van de door verzoekers beweerde feiten.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het feit dat de pers dit grootschalig incident niet vermeldt, niet betekent dat het niet plaatsvond. Ze verwijzen naar de context in Buenaventura waar uiterst zware feiten nooit aan de politie worden gemeld en er banden zijn tussen de politie en de paramilitaire groeperingen. Deze context gaat in verzoekers' geval echter niet op omdat volgens hun eigen verklaringen, zowel mondeling als schriftelijk, er een "gewapend treffen" was tussen de politie en de paramilitairen nadat iemand de politie had gebeld (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, hoorverslag tweede verzoeker, p. 8.; stuk 5, map met 'documenten', nr. 13, schriftelijke verklaringen verzoekers). In deze omstandigheden ziet de Raad niet in waarom de pers dan geen melding zou maken van zulk grootschalig incident waarbij wordt beweerd dat de feiten wél aan de politie werden gemeld en de politie duidelijk op actieve wijze zou zijn tussengekomen tégen de paramilitairen.

Verzoekers verwijzen verder naar het artikel van de Fundación Paz y Reconciliación, "*Buenaventura sin tregua: la guerra que nunca se fue*", van 16 november 2018, waar wordt vermeld dat de oorlog nooit is weggegaan en dat in de afgelopen drie weken volgens de overheden tien moorden werden gepleegd maar dat het er volgens de gemeenschappen veel meer zouden zijn (stuk 9 bij het verzoekschrift). Ook dit kan de Raad niet overtuigen, gelet op de actieve tussenkomst van de politie, het daaropvolgend vuurgevecht (volgens tweede verzoeker: "een verschrikkelijke confrontatie") en de grootschaligheid van het incident zoals geschetst door verzoekers, kan de Raad niet aannemen dat hierover niet zou zijn bericht in de pers.

Bovendien voegen verzoekers bij hun aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, een analyse van dhr. O.R.B. toe. Daaruit blijkt dat hij informele gesprekken zou hebben gehad met leden van de politie van het district Buenaventura, het politiedepartement van Cauca, leden van inlichtingendienst, de contra-inlichtingendienst van het directoraat van de politionele inlichtingendienst (Dirección de Inteligencia Policial, DIPOL) verbonden met het Algemeen Directoraat van de Colombiaanse Politie. Niettemin kan ook dhr. O.R.B., specialist in veiligheidskwesties in Zuid-Amerika, op basis van al zijn contacten, geen elementen aanbrengen die blijk geven van een grootschalig incident zoals beschreven door verzoekers, met name een massale ontvoering en gedwongen rekrutering. Aangezien volgens verzoekers er een gewapend treffen was met de politie, mag redelijkerwijze worden verwacht dat dhr. O.R.B., gezien al zijn contacten, toch iets had opgevangen over zulk grootschalig incident van ontvoering van 50 personen waar de politie een einde aan maakte, quod non. Integendeel, zijn opzoekingen over wat er op 13 november 2018 in Buenaventura gebeurde, komen in essentie geheel overeen met de bevindingen van het CGVS.

Uit het onderzoek dat het CGVS heeft gevoerd naar een incident dat plaatsvond op 13 december 2018 blijkt immers het volgende.

In november 2018 kwam er een einde kwam aan het akkoord tussen twee gewapende groeperingen, met name La Local en La Empresa, hetgeen heeft geleid tot een vuurgevecht dan wel "massacre" (bloedbad) op 13 november 2018. Dit vuurgevecht vond plaats in de wijken Carlos Holmes, Unión de Vivienda, Bello Horizonte en El Progreso, die behoren tot de gemeenten 10 en 12 van de stad Buenaventura. Getuigen verklaarden in de krant La Silla Vacía dat op 13 november 2018 een groep van 30 gemaskerde mannen alle huizen in de voormelde wijken van de gemeenten 10 en 12, die onder controle staan van La Empresa, afgingen en zouden hebben geroepen dat ze een sociale zuivering aan het uitvoeren waren. Buren verklaarden 200 gewerschoten te hebben gehoord. Volgens officiële cijfers stierven hierbij drie personen tussen 18 en 24 jaar oud. Volgens getuigenverklaringen zou het om een dubbel aantal overlijdens gaan en werd iemand in stukken gehakt. Getuigen verklaarden dat alle slachtoffers lid zouden zijn van La Empresa. Omwille van de wapens die ze bij zich droegen en de manier waarop ze te werk gingen, wordt getwijfeld of dit het werk was van La Local alleen, dan wel of het een samenwerking was van La Local met de ELN of met het Mexicaanse drugskartel uit Sinaloa. Veel bewoners van deze wijken sloegen na dit incident op de vlucht en de scholen werden de volgende dagen gesloten omdat men occasioneel gewerschoten bleef horen (COI Focus "*Buenaventura*", 1 april 2020, p. 9).

Dit incident op 13 november 2018 is coherent met andere informatie die stelt dat vooral de inwoners van de gemeenten 3, 4, 9, 10 en 12 in de stad Buenaventura het risico lopen op bedreigingen, moorden, opsluiting, gedwongen rekrutering, seksueel geweld, e.d. waar de inwoners van gemeente 12 nog het meeste risico lopen omwille van het conflict tussen de gewapende groeperingen La Local en La Empresa (COI Focus "*Buenaventura*", 1 april 2020, p. 8-9).

Verzoekers verwijzen in hun aanvullende nota naar de analyse van dhr. O.R.B. die poneert: "Een verifieerbaar feit is dat in de loop van 12, 13 en 14 november 2018 de inwoners van tenminste vijf weken van district 12 van de gemeente Buenaventura werden aangevallen en geïntimideerd door de criminele groeperingen, om mensen tussen 16 en 27 jaar te rekruteren voor hun criminele organisatie

en om zich te consolideren op het grondgebied. De verantwoordelijken van de criminele organisaties waarmee de politie geconfronteerd werd, schoten zonder onderscheid op huizen en mensen in het gebied.” Dhr. O.R.B. steunt zich op twee nieuwsberichten die dateren van 14 november 2018 (Noticias Caracol en 90 minutos Noticias) en die eveneens vermelden dat er 3 slachtoffers vielen, 7 personen werden gearresteerd en er oorlogsmateriaal in beslag werd genomen. Dhr. O.R.B. vermeldt, met verwijzing naar de twee nieuwsberichten van 14 november 2018, dat de groeperingen niet door de politie konden worden geïdentificeerd. Uit het latere artikel van La Silla Vacía van 19 december 2018, waar een diepgaand onderzoek werd gedaan naar de gebeurtenissen van november 2018 en waar het CGVS zich op steunt, blijkt evenwel dat de gebeurtenissen verband houden met de beëindiging van het akkoord tussen La Local en La Empresa waarbij leden van La Local een inval deden in de wijken gecontroleerd door La Empresa. Voor het overige zijn de opzoekingen van dhr. O.R.B., zoals reeds vermeld, gelijklopend met de bevindingen van het CGVS.

Deze bevindingen wijken inderdaad sterk van af verzoekers' verklaringen over een grootschalig incident waarbij een grote groep van 50 jongeren gevangen werd genomen door de AUC met het oog op gedwongen rekrutering. Nergens in de lokale berichtgeving wordt melding gemaakt van een massale ontvoering en gedwongen rekrutering. Hun beweringen komen dan ook niet overeen met de beschikbare objectieve informatie over wat zich op 13 november 2018 in Buenaventura heeft afgespeeld, die eerder blijk geeft van doelgerichte aanvallen op leden van een rivaliserende bende. Dat dhr. O.R.B. in zijn analyse dan toch concludeert dat verzoekers' versie overeenkomt met de twee nieuwsberichten van 14 november 2018, spreekt hij zijn eigen bevindingen tegen en zijn conclusie mist dan ook elke feitelijke grond.

7.3.2. Verder kan nog het volgende worden opgemerkt. In de bestreden beslissing wordt, gelet op de verklaringen van verzoekers en een klacht die hun vader in 2006 indiende, door de commissaris-generaal aangenomen dat verzoekers voor hun vertrek uit Colombia woonden in de *“calle Los Tubos”*. Deze bevinding, die pertinent is, wordt door verzoekers niet betwist of weerlegd.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de *“calle Los Tubos”* is gelegen in gemeente 1, die zich bevindt in het uiterste westen van de stad Buenaventura (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 6, map met landeninformatie, nr. 5).

Tweede verzoeker verklaarde duidelijk op het CGVS *“wij waren thuis in mijn huis”* toen de paramilitairen hem en zijn broer op 13 november 2018 kwamen halen (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken had tweede verzoeker al verklaard: *“Op 13.11.208 braken ze in in mijn huis in Buenaventura”* (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 7, CGVS vragenlijst, nr. 5).

De gebeurtenissen van 13 november 2018 speelden zich evenwel af in de gemeenten 10 en 12, die in het uiterste oosten van de stad zijn gelegen (COI Focus *“Buenaventura”*, 1 april 2020, p. 10).

Gelet op hun woonplaats en gelet op de gelijklopende bevindingen van beide partijen over wat er is gebeurd op 13 november 2018, acht de Raad het zeer weinig aannemelijk dat verzoekers onder dwang zouden zijn ontvoerd in gemeente 1 en vervolgens betrokken zouden zijn geraakt bij incidenten die zich afspeelden op ettelijke kilometers van hun woning in de gemeenten 10 en 12. Deze onaannemelijkheid wordt verder bevestigd door de vaststelling dat verzoekers in hun mondelinge en schriftelijke verklaringen zeer vaag blijven over de plaats waar zij zouden zijn vastgehouden en geen stukken voorleggen die hun verklaringen enigszins kunnen staven. De commissaris-generaal merkt hierover terecht op: *“Nochtans kan, zoals hierboven uiteengezet, worden aangenomen dat u van vrienden en familie in Buenaventura direct of indirect de nodige informatie kan inwinnen over wat er zich precies afspeelde daar, en wie daarbij betrokken was. Op deze manier kon u eventuele problemen met uw eigen geheugen omzeilen door deze aan te vullen met de kennis van anderen, en aldus een volledig zicht te bieden op de door u ingeroepen feiten. Bovendien is het duidelijk dat u niet alleen uw vertrek naar België hebt voorbereid, en dat u dus logischerwijs ook op deze personen kan bogen om informatie te geven over de weken voor uw vertrek uit Colombia.”*

Verzoekers laten in hun verzoekschrift overigens geheel na een ernstig en overtuigend antwoord te formuleren op de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot hun woonplaats in gemeente 1 en de plaats van de gebeurtenissen in de gemeenten 10 en 12.

7.3.3. Tweede verzoeker verklaarde zowel op de DVZ als op het CGVS dat de *“AUC”* probeerden om hem en zijn broer te rekruteren (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag, p. 8; stuk 7, CGVS

vragenlijst, nr. 5). De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissingen terecht op dat de paramilitaire beweging AUC (Autodefensas Unidas de Colombia) niet meer bestaat sinds de demobilisatie van 2006 en dat de leemte die de AUC naliet, werd ingevuld door nieuwe criminele groeperingen (zgn. bandas criminales, BACRIM) waar ook leden van de vroegere AUC terecht kwamen (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”*, 27 juli 2020, p. 7). Uit de landeninformatie blijkt dat in Buenaventura volgende criminele groeperingen actief zijn, waar ex-paramilitairen van onder meer AUC in terecht zijn gekomen: de Rastrojos, de Urabeños, La Empresa en La Local (COI Focus, *“Buenaventura”*, 1 april 2020, p. 5). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de bemerking dat het vreemd is dat tweede verzoeker, die in 1994 in Buenaventura is geboren en daar zijn hele leven heeft doorgebracht, deze anachronistische benaming ‘AUC’ blijft gebruiken en niet beter kan duiden welke groepering of personen hij zegt te vrezen. Gelet op de situatie in de stad Buenaventura waar verschillende wijken vallen onder de controle van verschillende gewapende groeperingen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat tweede verzoeker via diverse nieuwskanalen, formele of sociale media op de hoogte zou blijven van elke dreiging die op elk ogenblik van één van de gewapende groeperingen in deze stad uitgaat. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker zou weten dat op 13 november 2018 een bendeoorlog was uitgebarsten tussen de gewapende groeperingen La Local en La Empresa, al dan niet met ondersteuning van andere spelers uit de onderwereld, zoals door de lokale pers uitvoerig werd bericht. Dat de zussen van verzoekers stellen dat de naam AUC nog vaak wordt gebruikt om paramilitaire groeperingen aan te duiden, is niet meer dan een loutere bewering die nergens wordt gestaafd. Dat volgens UNHCR het niet steeds mogelijk is om specifiek de vervolgingsactor aan te duiden, gelet op de veranderde en complexe omstandigheden, neemt niet weg dat AUC een anachronistisch benaming is en dat van iemand die in Buenaventura is opgegroeid mag worden verwacht dat hij specifiekere verwijzingen kan maken naar de verschillende criminele groeperingen die in deze stad aanwezig zijn. De Raad kan niet aannemen dat verzoeker, die zich dagelijks bewoog in de stad en kan worden geacht veiligheidsoverwegingen te hebben gemaakt telkens hij zich in de stad bewoog, geen kennis zou hebben van deze groeperingen.

7.3.4. Waar verzoekers beweren dat hun neef, J.C.H.B., in de nacht van 13 op 14 november 2018 zou zijn gedood en in stukken gehakt, stelt de Raad vast er geen documenten voorliggen die het bestaan van deze neef aantonen. Evenmin liggen er stukken voor waaruit zou blijken dat deze neef bij hen inwoonde, noch blijkt dat deze neef op 14 november 2018 zou zijn overleden of verdwenen met kwaad opzet.

Tweede verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS geen officiële documenten te kunnen voorleggen omdat ze meteen na het incident zijn gevlucht (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag, p. 15). De Raad stelt vast dat verzoekers ook nu geen officiële documenten kunnen voorleggen die op zijn minst het bestaan van deze neef kunnen aantonen. Het enige dat in deze voorligt, zijn de foto's die tweede verzoeker heeft voorgelegd bij het CGVS en waarop doden te zien zijn, al dan niet in stukken gehakt. Tweede verzoeker verklaarde dat het foto's waren die zijn zus had verkregen met de bedoeling om te laten zien *“dat wat gebeurd is echt gebeurd is”*. Hoewel de tweede verzoeker op de DVZ met betrekking tot zijn neef verwees naar foto's die zijn broer zou neerleggen en hoewel zijn raadsman in een e-mail van 10 mei 2019 aangaf dat foto's van deze neef zich bevinden in het dossier, heeft tweede verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS zelf nergens vermeld dat op één van deze foto's zijn neef te zien was. Verzoeker meldde enkel dat sommige van die doden burens waren, jongens met wie hij is opgegroeid (ibid., p. 11). Over een afbeelding van het lijk van zijn neef op deze foto's sprak hij niet.

In een brief van 12 februari 2020 laten verzoekers via hun raadsman weten waarom ze geen overlijdensakte van de neef konden neerleggen. Zij verklaren in deze brief dat de gruwelijke foto's betrekking hebben op hun neef waarbij de zus uitlegt dat het in stukken gehakte lijk op straat door paramilitairen werd achtergelaten, dat niemand het lijk mocht aanraken en begraven waarna de honden van de wijk het lijk stuk per stuk opaten (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘documenten’, nr. 13, brief advocaat en foto's).

Deze toelichting overtuigt allerm minst. Vooreerst hebben deze foto's, die inderdaad gruwelijk van aard zijn, betrekking op verschillende personen van Afro-Colombiaanse herkomst. Dit blijkt, waar mogelijk, uit de gezichten, de kleding en de verwondingen. Niet al deze personen werden in stukken gehakt. Van zij die in stukken werden gehakt, brengen verzoekers geen andere elementen aan die kunnen aantonen dat één van de personen werkelijk hun neef betreft, laat staan, zoals eerder vermeld, dat zij het bestaan van deze neef überhaupt aannemelijk maken. Indien deze foto's daadwerkelijk betrekking hebben op hun neef, is het verder niet aannemelijk dat de tweede verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS hiervan nergens melding heeft gemaakt en evenmin concreet heeft aangeduid welke foto's op zijn neef betrekking hadden. De toelichting in de brief van 12 februari 2020 komt dan ook niet geloofwaardig over. Het is de Raad bovendien een raadsel hoe de zus, die zich in België bevindt, zou zijn te weten gekomen

wat er met deze neef zou zijn gebeurd. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij terecht motiveert als volgt: *“Aan foto's uit private bron kan echter weinig bewijswaarde worden toegekend aangezien deze geen enkele garantie bieden over hetgeen erop afgebeeld staan, het tijdstip en de omstandigheden waaronder deze foto's tot stand kwamen. U kan zelf overigens ook niet duiden hoe jullie in het bezit zijn gekomen van deze afbeeldingen: uw zus heeft ze aan u gegeven om te laten zien (CGVS, p.11). Bijgevolg tast het CGVS volledig in het duister over de oorsprong en het ontstaan van deze foto's, kan de echtheid ervan op geen enkele manier geverifieerd worden, en op geen enkele manier worden nagegaan wat er precies te zien zou zijn op deze foto's.”* Een verwijzing zonder meer naar een algemeen rapport, in casu het rapport van Human Rights Watch van 2014 over verdwijningen in Buenaventura, werpt geen ander licht op voorafgaande concrete bevindingen. De Raad betwist niet dat er verdwijningen zijn noch het bestaan van zogenaamde 'hakhuizen' in Buenaventura, maar verzoekers maken gelet op bovenstaande bevindingen niet aannemelijk dat hun neef hiervan slachtoffer was, laat staan dat dit zou zijn gebeurd in de omstandigheden van een grootschalig incident van massale ontvoering en gedwongen rekrutering zoals door verzoekers geschetst. De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers op geen enkele manier aantonen dat zij een neef hebben met de naam J.C.H.B. en dat hij één van de dodelijke slachtoffers van 13-14 november 2018 was, blijft dus gehandhaafd.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in de vaststelling dat verzoekers geen valabele reden geven waarom zij niet in de mogelijkheid zouden verkeren om na hun vlucht vanuit Colombia naar België zelfs maar een begin van bewijs voor te leggen van de beweerde feiten, zoals het beweerde bestaan van een neef genaamd J.C.H.B. Dat hun zus in staat was om foto's te verkrijgen van de beweerde plaats van het delict alsook een brief van een legerofficier, toont dit duidelijk aan. Bovendien blijkt uit hun doen en laten op sociale media dat zij na hun vertrek uit Colombia nog in nauw contact stonden met vrienden en familie en zij, in tegenstelling tot wat werd beweerd, hun reis naar België niet hebben geheimgehouden, zoals terecht uitgebreid wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers in staat zouden moeten zijn om via vrienden en familie in Buenaventura direct of indirect de nodige stukken te verkrijgen. Een verwijzing naar algemene landeninformatie doet aan deze concrete bevindingen geen afbreuk. Verzoekers' betoog over hun gedrag op sociale media, kan niet anders doen besluiten. Zonder uitspraak te doen of dit gedrag afbreuk doet aan hun trauma, weerleggen verzoeker met dit betoog, dat beperkt is tot het louter minimaliseren en summier tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, immers niet dat zij na hun vertrek uit Colombia wel degelijk nog in nauw contact stonden met vrienden en familie.

7.3.5. Al het voorgaand in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers' verklaringen over hun directe vluchtaanleiding, met name dat zij op 13 november 2018 betrokken waren bij een grootschalig incident van massale ontvoering en gedwongen rekrutering, geheel niet overtuigen en niet aannemelijk noch geloofwaardig zijn. Evenmin kan worden aangenomen dat zij op enige wijze betrokken waren in het 'massacre' van 13 november 2018 dat plaatsvond in de gemeenten 10 en 12.

7.3.6. De overige documenten die verzoekers hebben neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 5, map met documenten). Een aantal documenten tonen enkel hun identiteit en nationaliteit aan, die niet in twijfel worden getrokken. Dat tweede verzoeker dienstplicht heeft verricht, wordt op zich ook niet betwist, doch volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Wat betreft de brief van een legerofficier die verzoekers kennen, stelt de Raad vast dat deze brief pas werd opgesteld na hun vertrek, en kennelijk op hun vraag, wat de bewijswaarde ervan reeds relativeert. Bovendien verwijst deze brief slechts in algemene termen naar de problemen die verzoekers en hun familie kenden zonder deze verder te concretiseren. De documenten over hun status als ontheemde in Colombia verwijzen naar gebeurtenissen uit 2006 en de steun van de overheid die zij daarna hebben gekregen. Het geheel van deze documenten werpt dus geen ander licht op bovenstaande beoordeling over de beweerde vluchtaanleiding en de basis van hun vrees.

7.3.7. Dat verzoekers psychologische problemen hebben, wordt niet betwist, maar zoals uiteengezet in punt 7.2 maken deze psychologische problemen op zich hun vluchtrelaas niet aannemelijk. Nogmaals, psychologische/psychiatrische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek. Zulke attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven moet dan ook worden bepaald binnen dit geheel. De Raad stipt aan dat uit een medisch-psychologisch/psychiatrisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer uit zulk attest blijkt dat de betrokken psycholoog of een psychiater zich voor de

gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie, *quod in casu*.

Het loutere feit dat verzoekers' psychologische problemen zouden (kunnen) overeenstemmen met de verklaringen die zij geven, maakt nog niet dat deze verklaringen aannemelijk zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers' psychologische problemen.

In deze moet worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad beschikken over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Daar verzoekers' verklaringen niet overtuigen en niet aannemelijk zijn en daar de behandelende psychologen zich enkel hierop baseren zonder enig onderzoek te voeren naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische/psychiatrische attesten aldus geen afdoende uitsluitsel over de specifieke oorzaak van verzoekers' psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers' psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten, daar waar blijkt dat de behandelende psychologen/psychiaters zich voor wat betreft oorzaak van verzoekers' psychologische problemen louter en alleen hebben gebaseerd op hun verklaringen die evenwel geheel niet geloofwaardig zijn.

Gelet op al deze elementen, oordeelt de Raad dat aan deze attesten in casu slechts een zeer beperkt gewicht en bewijswaarde kan worden gegeven. Wanneer het zeer beperkt gewicht en bewijswaarde van voormelde attesten wordt gezien in samenhang met verzoekers' verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers in dit geval niet aannemelijk maakt dat hun psychologische problemen zouden zijn opgelopen in de door hen beschreven context van een massale ontvoering en gedwongen rekrutering op 13-14 november 2018. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van hun vrees voor vervolging en aan hun beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hen aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde psychologische problemen.

Aangezien er geen aannemelijke en geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekers hun psychologische problemen hebben opgelopen. Het is in deze niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekers op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van hun psychologische problemen.

De bewering van dhr. O.R.B. in zijn analyse, gevoegd bij de aanvullende nota van verzoekers, dat verzoekers "*mogelijk*" het slachtoffer zouden zijn van seksueel geweld hetgeen hun psychische problemen verklaart, is niet meer dan een hypothese, die op geen enkele wijze wordt gestaafd.

In deze zin wijst de Raad er nog op dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal inderdaad *mogelijkheid* geeft om de verzoeker om internationale bescherming te *vragen* om zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, *indien dit door hem relevant geacht wordt*. Deze wetsbepaling houdt evenwel geen wettelijke verplichting in. Bij gebrek aan een aannemelijk relaas zijn er in dit geval geen concrete, aannemelijke aanwijzingen van "*vroegere vervolging of ernstige schade*", wat zulk een verder medisch onderzoek zodoende a priori irrelevant maakt.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder de zaken R.C. vs. Zweden en J.K. v. Zweden, wijst de Raad erop dat het EHRM in de zaak I. v. Zweden een belangrijke nuancering heeft aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. v. Zweden). Uit paragraaf 62 van dit arrest kan worden afgeleid dat een medisch stuk enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat én de verklaringen in voldoende mate aannemelijk en geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen, *quod non in casu*.

7.3.8. Verzoekers voeren nog aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hun twee zussen in België als vluchteling werd erkend en menen dat de administratieve dossiers van de zussen aan hun eigen administratieve dossiers moeten worden toegevoegd. Zij stellen dat de administratieve dossiers van de zussen nog meer licht zouden werpen op de vervolgingen waarvan hun familie reeds het slachtoffer werd.

In deze benadrukt de Raad dat het feit dat hun twee zussen in het verleden een internationale beschermingsstatus werd toegekend, op zich niet ipso facto een automatisch recht op een internationale beschermingsstatus geeft zonder concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat er omwille

van hun familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade voor verzoekers zou bestaan. De kopie van de vluchtelingenkaart van verzoekers' zus uit Costa Rica (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 5, map met documenten, nr. 6), toont dan ook geen actuele of concrete nood aan bescherming in hunnen hoofde aan.

Elk verzoek om internationale bescherming moet immers op individuele basis worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming (zie in deze zin ook HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16).

Verzoekers kunnen in casu geenszins een persoonlijke en actuele nood aan internationale bescherming puren uit het gegeven dat hun zussen als vluchteling erkend in België, te meer daar (i) deze erkenningen, zoals aangestipt in de bestreden beslissingen, dateren van respectievelijk 18 november 2009 en 6 december 2012, (ii) verzoekers Colombia zelf pas jaren later hebben verlaten op 5 december 2018 en een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend op 10 januari 2019, en (iii) er een hele reeks wezenlijke vaststellingen zijn, hierboven uiteengezet, die zich verzetten tegen de waarachtigheid en aannemelijkheid van hun vluchtrelaas.

De Raad ziet dan ook niet in om welke reden er a priori bepaalde informatie die betrekking heeft op de erkende zussen zou moeten worden gevoegd in de administratieve dossiers van verzoekers, waar overigens moet worden vastgesteld dat verzoekers op generlei wijze concreet beargumenteren, noch zelf stukken in deze zin aanbrengen, waaruit het nut of de meerwaarde hiervan genoegzaam zou kunnen blijken, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht argumenteert.

Dezelfde bemerkingen kunnen worden gemaakt ten aanzien van hun broers, van wie één werd gedood in 2004 en een ander verwond in 2005.

Het voorafgaande klemt des te meer nu uit de COI-Focus "Buenaventura" van 1 april 2020 blijkt hoezeer de context is veranderd sinds verzoekers' zussen in 2005 en 2012 zijn vertrokken uit Colombia. Na de demobilisatie van de AUC in 2006, ontstonden nieuwe criminele groeperingen. Waar het geweld een hoogtepunt kende in 2013, daalde daarna het geweld in de stad door het opvoeren van de aanwezigheid van ordetroepen en omwille van een akkoord dat tussen de rivaliserende bendes werd gesloten. Aan dat akkoord kwam een einde in november 2018, maar de overheid bracht vervolgens een grote troepenmacht op de been, bestaande uit gespecialiseerde eenheden en politiepersoneel die werden ondersteund door ettelijke pelotons van het leger. Op die manier werd de orde hersteld in de getroffen wijken. Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad ook in 2019 en 2020 blijft aanhouden; zoals verzoekers terecht voorhouden, maar zij gaan er aan voorbij dat dit geweld vooral de inwoners van de gemeenten 3, 4, 9, 10 en in het bijzonder gemeente 12 treft.

In deze zin stipt de Raad nog aan dat uit tweede verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broers nog altijd wonen en werken in Buenaventura (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, hoorverslag, p.7), net als zijn ouders (ibid., p.6), en dat hij geen enkele melding maakt van enig probleem dat zij hebben gekend. Hoewel tweede verzoeker zich zorgen maakt over de veiligheid van zijn broers (ibid., p.7), blijkt uit zijn verklaringen dat hij nooit heeft geïnformeerd naar wat er zich na zijn vertrek afspeelde (ibid., p.15). Ook in de geschreven verklaringen van verzoekers en hun zussen wordt geen enkel element aangereikt waaruit zou blijken dat hun eigen familie wordt gevisieerd door enige bende of groepering.

Zij verwijzen enkel naar de ontvoering door onbekenden van hun neef, E.P.M., in de stad Cali. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een kopie hebben voorgelegd van een klacht met betrekking tot deze ontvoering (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 5, map met documenten, nr. 13), waarover de commissaris-generaal motiveert als volgt: "*Hieruit kan op geen enkele manier worden afgeleid dat deze persoon zou worden gevisieerd door dezelfde personen die u zegt te vrezen, of dat zijn ontvoering enig verband houdt met de door u beweerde feiten. Overigens bevat deze aangifte slechts een weergave van de verklaringen van uw vader, en kan hieruit niet eens worden afgeleid dat er een misdrijf heeft plaatsgevonden, dat de politie hieromtrent na onderzoek vaststellingen heeft gedaan, noch dat dergelijk misdrijf enig verband zou houden met de door u beweerde vrees.*" Verzoekers laten deze beoordeling geheel ongemoeid, zodat deze door de Raad wordt overgenomen. De bewering van dhr. O.R.B. dat deze neef volgens veiligheidsinstellingen mogelijk met een criminele groep is meegegaan, de regio heeft verlaten of slachtoffer is geworden van een hakhuis, kan niet worden geverifieerd en toont op zich overigens niet aan dat deze ontvoering enig verband zou hebben met verzoekers.

De stelling van dhr. O.R.B. in zijn analyse dat de familieleden van verzoekers "*tot doelwit zijn verklaard door gewapende groeperingen*" kan om bovenvermelde redenen dan ook niet overtuigen.

7.3.9. Verzoekers hebben nog verklaard dat eerste verzoeker medio 2018 met een wapen op zijn hoofd werd geslagen en bewusteloos werd achtergelaten in het voetbalstadion en dat dit ook betrekking heeft op een gedwongen rekrutering door gewapende groeperingen (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 5,

map met documenten, nr. 13). Eerste verzoeker verklaarde dat hij daarvoor zou zijn behandeld in het ziekenhuis (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 7, CGVS vragenlijst, nr. 5). Er liggen evenwel geen documenten voor die deze gebeurtenis, verwondingen en medische behandeling kunnen staven. Dit gebrek aan documenten klemt met de vaststellingen dat (i) hun zus wel in staat was om foto's te verkrijgen van de beweerde plaats van het delict op 13 november 2018 alsook een brief van een legerofficier en (ii) uit verzoekers' doen en laten op sociale media blijkt dat zij na hun vertrek uit Colombia nog in nauw contact stonden met vrienden en familie. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers in staat zouden moeten zijn om via vrienden en familie in Buenaventura direct of indirect de nodige stukken te verkrijgen. Dat zij hiertoe in gebreke blijven, tast dan ook de geloofwaardigheid van dit incident medio 2018 aan. Wederom doet een verwijzing naar algemene landeninformatie aan deze concrete bevindingen geen afbreuk.

7.3.10. Het voorgaande leidt vervolgens tot de bemerking dat verzoekers klaarblijkelijk geen enkele poging hebben ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van het incident medio 2018 met betrekking tot eerste verzoeker noch van het beweerde grootschalige incident waarvan zij beiden slachtoffer zouden zijn geweest in de nacht van 13 of 14 november 2018.

De Raad herinnert er aan dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door "*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*". De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers moet daarbij aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid hebben uitgeput, wat in casu niet het geval is.

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers geen melding maken van redenen die zouden verhinderen dat zij zich tot politie en justitie wenden in Colombia. Deze houding strijdt met (i) het gegeven dat verzoekers zich hebben laten registreren als ontheemd, hoewel zij de facto nooit ontheemd zijn geweest, omdat zij zich zeker wilden stellen van de steun die zij van het overheidsapparaat zouden krijgen mocht hun situatie verslechteren (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag, p. 6), (ii) het gegeven dat hun vader klacht heeft neergelegd omtrent de beweerde ontvoering van hun neef E.P.M. en (iii) het gegeven dat hun twee broers in Buenaventura politiemannen zijn (ibid., p. 7).

De commissaris-generaal merkt overigens terecht op: "*Dat het toen voor uw vader mogelijk was om naar de politie te stappen, zou eerder een indicatie zijn dat het ook een mogelijkheid was in het geval van [K.] toen die op zijn hoofd werd geslagen met een wapen, alsook na jullie latere beweerde ontvoering.*"

Gelet op deze omstandigheden tonen verzoekers dan ook niet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Met het louter aanhalen van algemene landeninformatie in het verzoekschrift, het betoog dat zij geen klacht indienden omwille van wat de 'law of silence' wordt genoemd en de analyse van dhr. O.R.B gevoegd bij aanvullende nota, slagen verzoekers er niet in concreet aan te tonen dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Er liggen voor verzoekers geen overtuigende indicaties voor die zouden verhinderen dat zij zich in Colombia wenden tot politie en justitie. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend en niet-tijdelijk van aard dient te zijn, niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

7.4. Zoals reeds vermeld verbinden verzoekers hun vrees ook het gegeven dat zij tot twee risicoprofielen zouden behoren, met name hun etnische Afro-Colombiaanse herkomst en de kans op gedwongen rekrutering in de stad Buenaventura.

Vooreerst blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat het risico voor bepaalde profielen dermate hoog is dat verzoekers louter omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koesteren.

Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat in deze omstandigheden dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor

vervolgning moet in concreto worden aangetoond. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals belonging to the Afro-descendant population may be in need of international refugee protection on the basis of race, (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.”* en *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children, in particular those from areas where guerrilla groups or NAGs engage in underage recruitment may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.”* En *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. Accordingly, all claims by Colombian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.”* (p. 23, 30 en 47-48, eigen onderlijning).

Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers' individuele omstandigheden. Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar de stad Buenaventura.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, zoals uiteengezet in punt 7.3. e.v., blijven verzoekers in gebreke om het beweerd risico individueel en in concreto aannemelijk te maken. Dat dit zou blijken omwille van hun leeftijd, kennis van de regio en hun werk bij de Colombiaanse nationale politie, zoals dhr. O.R.B. in zijn analyse stelt, is niet meer dan een loutere bewering. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekers nooit voor de Colombiaanse politie hebben gewerkt. Tweede verzoeker verklaarde enkel dat hij tijdens zijn dienstplicht zou zijn benaderd door criminele groeperingen om informatie over de politie te geven (AD CGVS tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Het heeft tweede verzoeker echter niet genoopt om overheidsbescherming te zoeken, hoewel hij daar zijn ontheemdenpapier voor had. Bovendien werken zijn twee broers in de stad Buenaventura als politieman en maakt hij geen melding van enig probleem dat zij zouden hebben gekend.

De analyse van dhr. O.R.B., gevoegd bij verzoekers' aanvullende nota, geeft een overzicht van de algemene situatie in de stad Buenaventura en de situatie van Afro-Colombianen, en kan zonder verdere concretisering op verzoekers' geval, geen afbreuk doen aan de voorgaande bevindingen.

7.5. Het geheel aan documenten, landeninformatie en mondelinge alsook schriftelijke verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad bovenvermelde bevindingen op zich voldoende om te besluiten dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt.

Dat in casu, gelet op hun psychische problemen, de bewijslast laag moet worden gezet zoals verzoekers argumenteren, neemt niet weg dat, zoals reeds vermeld, moet worden aangenomen dat verzoekers van vrienden en familie in Buenaventura direct of indirect de nodige informatie kunnen inwinnen, dat zij op deze manier eventuele problemen met hun geheugen kunnen omzeilen door deze aan te vullen met de kennis van anderen, en aldus een volledig zicht te bieden op de door hen ingeroepen feiten, des te meer nu duidelijk is dat zij niet alleen hun vertrek naar België hebben voorbereid en een familiaal netwerk hebben in België en dat zij dus logischerwijs op deze personen, onder wie hun twee zussen, kunnen steunen om informatie te geven over de weken voor hun vertrek uit Colombia.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoekers' kritiek op de motieven die betrekking hebben op de omstandigheden van hun vertrek, de overige elementen aangaande hun gedrag op sociale media, de economische middelen van hun familie

en de relatie van eerste verzoeker, is kritiek gericht tegen overtollige motieven en dient derhalve niet te worden besproken.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekers werpen op dat, “[z]elfs indien tegenpartij meende dat er te veel onzekerheden zijn betreffende de omstandigheden waarin verzoekers hun trauma opgelopen hebben [...], het bestaan van die trauma en de ernst ervan een feit [zijn].” Bovendien, als dus verzoekers, “[w]anneer het CGVS te weinig over de omstandigheden van de reeds opgelopen foltering meent te weten, gebeurt het dat het, in plaats van het statuut van vluchteling te erkennen, enkel de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, b) toekent. In subsidiaire orde moet de reeds opgelopen foltering ten minste tot de toekenning van die bescherming leiden.”

Het volstaat in deze te verwijzen naar wat onder punt 7 werd geoordeeld. Gelet op het gegeven dat verzoekers hun vluchtrelaas en vluchtmotieven niet aannemelijk maken, kunnen zij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïsoleerd.

8.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 7 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus “Colombia – Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020. Enig betoog dat de informatie verouderd is, is dan ook niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 en “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Gelet op de verklaringen van verzoekers betreffende hun herkomst uit Colombia, dient de veiligheids-situatie in Buenaventura, een stad in het departement Valle de Cauca, waar zij volgens hun eigen verklaringen steeds hebben verbleven tot hun vertrek uit Colombia, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse en COI Focus van 27 juli 2020 blijkt dat er in deze stad geen sprake is van een gewapend conflict (p. 35-36). Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde

misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Buenaventura, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8.3. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zowel mondeling als schriftelijk werden gehoord door het CGVS. Zij kregen daarbij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat, waar nodig in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal, gelet op verzoekers' psychische problemen, niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES